

A citi sau a nu citi...

Elevii mai citesc în ziua de azi?

„Lectura e parte din viață. La orice pas ne lovim de citit. Fie ca citim presa, informații de pe internet sau romane, tot citim. Eu citesc cărți care au un ritm epic alert, care mă mențin conectată și sunt creatoare de suspans, care au un subiect incitant. Deci prefer proza, fără să resping poezia, pentru că îmi dă posibilitatea să reflect asupra situațiilor de viață prezente acolo, să pătrund în aceea lume astfel încât la final să simt că lectura a fost de fapt o experiență trăită. „

Motaș Roxana, XII A

„Citind , nu numai că ne îmbogățim vocabularul și ne dezvoltăm imaginația, dar ne definim suflătește, ne exprimăm mai lesne sentimentele. Eu prefer poezia, e un mod de a descoperi o lume mirifică. Poezia e ocazia unică de a pătrunde în universul interior al eului liric, de a simți solidar cu el pentru că este expresia nemijlocită a sentimentelor lui. Poezia e un fel de complicitate nemărturisită. Îmi sunt dragi Mihai Eminescu și Ana Blandiana.”

Gheța Felicia, XII A

JOC SECUND

REVISTA
GRUPULUI ȘCOLAR
ECONOMIC ADMINISTRATIV
„ION BARBU”
GIURGIU

REDACȚIA:
Prof. BĂRBULESCU ROXANA
Bibliotecar: ISTRATE CLARISA
Elev Joacă-Lesne Octavian
Elev Mișu Alexandru

TEHNOREDACTARE:
analist-programator
BARDĂ CEZAR ROBERT

„Este și un alt punct capital pe care nu trebuie să-l pierdem din vedere. Meseria noastră , care se vrea cât mai mult posibil dedicată școlii, are drept urmare , dacă nu faptul că ne uzează, în tot cazul pe acela că ne tocește sensibilitatea. Pentru noi lectura este un fapt de domeniul școlii și astfel suntem înclinați să uităm că pentru scolari e un lucru ce ține de mister.... Cine a fost vrăjit o dată de această magie, va rămâne pentru totdeauna dornic de încântările ei și va căuta să le reinnoiască . Și atunci va citi, va citi mereu. Asta înseamnă gust al lecturii. Cine știe să-l trezească a zvărlit o sămânță vitală a culturii, vitală pentru că înflorește mereu, în tot cursul vieții. „

„Citesc...mai ales proză îmi place să observ și să analizez evoluția acțiunii, ritmul epic, personajele. Sunt încântată de acele descrieri balzaciene nesfârșite, asta denotă geniul scriitorului. În opera literară, cuvintele par să capete aripi, ies din cochilia lor de simple fapte de limbă. O carte citită e o lume trăită. Așa că....citiți...citiți...și iar citiți!”

Toma Georgiana, XII A

„ Spre deosebire de film sau muzică , lectura ne cere mai multă răbdare, imaginație, pasiune. Poate de aceea cititul nu este foarte popular, deși în urma unor studii s-a ajuns la concluzia că dorința de lectură a crescut în ultimii ani. Îmi place să citesc poezie de orice fel: romantică, modernă, postmodernă.De ce? Pentru că mă pot bucura de muzicalitatea excepțională a versurilor de ritmul interior și de vibrația sufletului. Citind poezii am reușit să devin autorul propriilor versuri pentru melodiile mele. Muzică și poezie....așa ca în viață....”

Mișu Alexandru, XII A

REVISTA

Joc secund

GRUPULUI ȘCOLAR ECONOMIC ADMINISTRATIV “ ION BARBU” GIURGIU

NR. 6 - martie 2009

NUMĂR ANIVERSAR

ION BARBU

NICHITA STĂNESCU

RIGA CRYPTO ȘI LAPONA ENIGEL

ION BARBU

Când ai citit "Ryga Crypto și lapona Enigel", ți-ai amintit că ești neîmplinit, sau că alergi și tu către propriul ideal; ori că nu îți găsești locul printre cei din jur...

Întotdeauna am remarcat o abilitate importantă a poetului care scrie o povestire în versuri; cred că se desprinde o muzicalitate aparte din astfel de creații....

Eu unul, știu că poezia lui "Ion Barbu", este dificil de descifrat, dar și foarte tulburătoare. Am încercat să caut răspuns la întrebarea: "La ce s-a gândit autorul când a scris poezia aceea?"

Poezia mai sus enunțată tratează incompatibilitatea dintre îndrăgostiți. În începutul ei, se prezintă rama: o nuntă proaspăt împlinită. Povestea propriu-zisă are scop moralizator.

Cele două măști lirice prezintă două tipuri umane: omul rațional, în căutare de absolut; și omul inferior, lipsit de cunoaștere.

Cei doi, se pot întâlni doar în vis (de aici se observă că nu se potrivesc). Enigel aspiră către un plan superior, în timp ce regele Crypto, trăiește în lumea lui, din care nu poate evada.

Regele încearcă de mai multe ori să o atragă pe laponă, dar fără succes. Într-un moment disperat, regele încearcă să iasă la soare, dar este pedepsit pentru dorința sa de a sări un prag evolutiv, devenind o ființă inferioară chiar stadiului în care se afla inițial.

Poezia este precum un "Luceafăr întors", tocmai din pricina deciziei lui Enigel (făcând analogie, lapona alege rațional, superioritatea și nu teluric).

Se pare că, autorul tratează un subiect mult mai amplu decât dragostea. La prima vedere, am spune că este vorba despre tinerii care nu se iubesc cu adevărat. De fapt, are loc o analiză minuțioasă asupra lipsei de conștiință și a imposibilității împiedicării instinctelor.

Regele Crypto, este increat și face o greșală care îl costă scump. Acesta este cel care duce lipsa de raționament.

Enigel, care venea "din țări de gheață" este simbol al lucidității.

Situația regelui este aceea interesantă: persoană inconștientă de situația sa (de exemplu la nivel social); de aceea, se spunea că pedeapsa pentru lipsa de conștiință este chiar lipsa de conștiință.

Regele este pedepsit astfel, bineînțeles.

Acțiunea sa (în momentul în care se avântă în lumina Soarelui, deși ar fi trebuit să înțeleagă că nu este pregătit încă) este cea care deranjează mai mulți oameni (mai ales pentru că este tipic generației actuale de tineri);

Ceea ce trebuie priceput de toți este că, o persoană care încearcă în zadar să înțeleagă un lucru, sau doar să aspire către o idee superioară (deși nu este capabilă), nu este mai presus de o persoană care nici măcar nu încearcă să facă astfel.

RUGĂCIUNEA

NICHITA STĂNESCU

Poezia "Rugăciunea" reprezintă viziunea lui Nichita Stănescu despre dualitatea umană, oscilând între raționalul care impune logica gândirii și înțelegerii legilor realității și latura spirituală, religioasă care apelează la divinitate conferindu-i acesteia capacitatea de a se situa undeva deasupra esenței marii majorități a omenirii.

Partea rațională a credinței religioase exprimă convingerea credinciosului în posibilitatea existenței sau apariției unui obiect, acțiune, individ sau însușire umană, depășind posibilitățile omului mediu, dar explicabile cu ajutorul cunoașterii științifice.

"Iartă-mă și ajută-mă" asigură simetria poeziei constituind totodată și laitmotivul acestei opere. Aceasta reprezintă o invocație uzitată prin care individul dorește să intre într-o legătură stransă cu divinitatea. Totodată prin aceasta se subliniază o altă latură a naturii umane, care apelează la divinitate doar în momentele de rătăcire, eșecul în dragoste, pierderea unei persoane dragi sau orice alt eveniment care are un puternic impact emoțional.

În prima strofă poetul dorește să-și regăsească pacea interioară prin atingerea unui nivel de percepție spirituală a lucrurilor. "Spală-mi ochiul/ și întoarce-mă cu fața/ spre invizibilul răsărit din lucruri" reprezintă dorința poetului de a trece peste latura materială a lucrurilor, acesta dorind să poată atinge acuratețea percepției realității prin prisma divinității.

În cea de-a doua strofă poetul cere divinității alinarea, "spală-mi inima" unde inima are rolul de izvor al sentimentelor umane. "și toamnă-mi aburul sufletului, printre degetele tale" prin aceasta se încearcă purificarea spirituală, aburul sufletului trecând prin mâinile divinității. În multe culturi și religii omul este format din trup și suflet, sufletul reprezentând o entitate translucidă atribuindu-se asemanarea cu un abur.

În strofa a treia ridicarea trupului nou de peste trupul vechi are semnificația de înlăturare a percepției fizice a lucrurilor "trupul nou" și dorința de a reveni la vechile percepții în care spiritualitatea avea un rol important "trupul vechi". De aici mai reiese și faptul că cu cât logica umană avansează, începem să ne îndoim tot mai mult de existența divinității și a supranaturalului, încercând să găsim pentru orice o explicație rațională.

În ultima strofă îngerul negru reprezintă monotonia și pasivitatea care caracterizează o persoană care încearcă să raționalizeze orice, aceasta pierzându-și latura umană, percepția de senzații inexplicabile. Aceasta reprezentând pierderea unui element care ne diferențiază ca oameni "caracterul".

Nichita în cuvintele altora

"Între citorii unei culturi sînt descoperitori, inventatori și exploratori. Nichita Stănescu este un inventator, tip artistic la fel de rar ca întemeietorul. Experimentînd asupra lui însuși, el creează un cu totul alt spațiu al sentimentelor decît cel îndeobște cunoscut, spațiu al aventurii poetice unde limba se naște din nou recreîndu-și la rîndu-i vorbitorii."

Alexandru Condeescu

"Ceea ce putem spune, până toate acestea se vor lămurii, este că poetul Nichita Stănescu continuă o serie mare de poeți din secolul al XX-lea (Bacovia, Arghezi, Blaga, Barbu) și că el însuși este un mare poet care cu închipuirile, jocurile, teoriile, stările și abilitățile lui a schimbat fața poeziei românești. Un mare poet român într-o istorie imposibilă (epoca totalitarismului), un mare liric european aproape necunoscut ..."

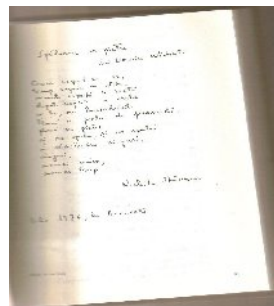
Eugen Simion

Poetul, în propriile sale cuvinte

"Poetul, ca și soldatul, nu are viață personală."

"Poetul nu are biografie: biografia lui este de fapt propria lui operă, mai bună sau mai rea, mai măreață sau mai puțin măreață."

"Schimbă-te în cuvinte, precum îți zic."

"Nichita Stănescu se mișcă într-adevăr într-o sferă superioară, siderată de valori exclusiv artistice. Cât despre gustul său pentru „compromis”, cred sincer că nu prea știa ce înseamnă acest lucru, tocmai pentru că era un ingenuu. Dacă nu mi-ar fi teamă că devin prea ... doct, aș zice că spiritul său ludic îl făcea să plutească pe deasupra situațiilor, pentru a căror substanță tragică cred că nu avea „organ”: tălpile lui nu se atingeau nici de flori, nici de mocirlă. Singurul păcat al lui Nichita Stănescu a fost crima săvârșită față de sine însuși: distrugerea sistematică a carcasei care-i asigura superbul exercițiu al spiritului.

Nichita Stănescu este cel mai important poet român de după cel de-al doilea război mondial. Odată cu el, prin el, **logosul** limbii române ia revanșa asupra poezilor ei."

Stefan Augustin Doinas

Gânduri

"Părerea mea este că poetul nu are o epocă a lui; epoca își are poezii ei și, în genere, epoca își vede singură poezii."
„Vreau să vă spun un lucru, cu riscul de a mă repeta: eu nu prea cred că există poeți, cred că există poezie."

"Dacă n-aș crede în mesajul meu literar, nu aș scrie. Pur și simplu, n-aș crede și... e o falsă modestie să spui "domnule, eu scriu pentru că iubesc poezia... da' nu prea cred dacă am talent, dacă n-am talent". Eu cred foarte mult în talentul și în vocația mea, pentru asta mi-am jertfit întreaga mea existență, ca să adaug, cu o picătură în plus, sensibilități contemporane o formulare mai nouă, mai adecvată etcaetera."

"Singurele lucruri reale, singurele lucruri pe care le ducem cu noi până la urmă sunt propriile noastre sentimente, dragostele noastre, patemiile noastre, urile și adversitățile noastre. Mă-ntreb: noi, la capătul vieții noastre, ce-am lăsa în afară? Bănuiesc că putem lăsa niște sentimente. Mai puțin de ură, întrucâtva de patemi dar... de dragoste mai ales."

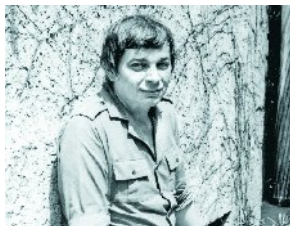
NICHITA STĂNESCU (31 martie 1933 - 13 decembrie 1983)

Cititor al unui nou limbaj liric în poezia românească din ultimele decenii – adorat, hiperelogiat dar și controversat și negat ca odinioară un Ion Barbu sau un Tudor Arghezi – NICHITA STĂNESCU trebuie citit vers cu vers, dilabă cu silabă, chiar și acolo unde versul este "stigăt, om și piatră", și unde totul pare simplu și deja spus cu mii de ani înainte. Dar cine face eroarea de a nu citi vers cu vers, silabă cu silabă – pentru a reconstitui "SISTEMUL NICHITA STĂNESCU" – pierde o comoară egală sau net superioară față de toate cantitățile (in)utile pe care, printr-o lectură grăbită, le-a luat "în spinarea minții".

Pentru că "poetul nu are biografie, biografia lui este de fapt propria lui operă, mai bună sau mai rea, mai măreață sau mai puțin măreață", așa cum spunea NICHITA STĂNESCU însuși, vom consemna în afara nașterii sale -31 martie 1933-, anul de debut în revistele « Tribuna » și « Gazeta literară » - martie 1957-, pentru a trece apoi la enumerarea titlurilor volumelor sale de versuri : "Sensul iubirii" (1960) "O viziune a sentimentelor" (1964), "11 elegii" (1966), "În dulcele stil classic" (1970), "Opere imperfecte" (1979), "Noduri și semne" (1982).

Recunoașterea valorii creației sale artistice este dovedită de numeroase premii ce i-au fost decernate în țară și peste hotare, dintre care amintim : << Premiul Uniunii Scriitorilor >> (1964, 1969, 1972, 1975) ; << Premiul Internațional "Gottfried von Herder" >> (Viena, 1975) ; << Premiul "Mihai Eminescu" al Academiei Române >> (1978) ; << Marele Premiu "Cununa de aur" >> (Struga, 1982) .

Cînd în 1978 mai multe personalități ale vieții literare și artistice din Suedia și Iugoslavia au propus candidatura lui NICHITA STĂNESCU la « Premiul Nobel », poetul spunea într-un interviu : "Mă bucură de pe-acum deocamdată simpla știre și mă bucură fiindcă e vorba de un Român, scris cu majuscule, fiindcă e vorba de România și nu neapărat de mine" .
Și mai departe : "Românilor le trebuie un astfel de premiu, că prea îl merită ei de mult și prin mulți, și cînd spun asta nu mă gîndesc nici o clipă la mine." .

N-a fost să fie așa. Dintre cei propuși : Max Frisch, Michel Tournier, Borges, Odiseus Elytis, a fost preferat ultimul, un binecunoscut mai vârstnic poet grec.

Revista suedeză "Veckojournalen" (nr. 38/18 sept. 1979) pronosticase exact : "NICHITA STĂNESCU este candidatul României. El este un mare poet, dar probabil prea tînăr pentru premiul Nobel !" .

NICHITA STĂNESCU s-a stins din viață la 13 decembrie 1983, anul în care întreaga lume culturală românească îi omagiasc jubileul .

Geo Bogza scrisese cu aproape două decenii în urmă : "este o mare fericire pentru mine, o nemărginit de mare fericire, că în zilele vieții mele l-am putut citi și iubi de necrezut pe extraordinarul poet NICHITA STĂNESCU" . Și tot el, la moartea poetului :

"I-a fost dat să trăiască
o jumătate de veac.
Marile lui aripi de albatros,

obosite de furtunile

prin care au trecut,

întîlțimile pe care îl purtaseră,
l-au dus pe un țărnam
unde va rămîne
în tovărășia celor mai ilustre
umbre ale poeziei,
acolo unde pușini sînt
cei cărora le este dat să ajungă".

BIBLIOGRAFIE .

- 1) Nichita Stănescu – Album memorial . București, 1984
- 2) Nichita Stănescu – Îngerul blond . Album . București, 1993

" – atonalitatea este precum întreg universul: un haos cu reguli ; "

Atonal

O melodie simplă, cu sunete puține;
O atonalitate redusă . . .
O notă și-a sa terță . . . apoi cvinta,
E o reasamblare de elemente . . . plăcută.
Tritonul e absent, dar sumbru,
Contemplă existența în Ideea cea Mare . . .
Aflat-am dodecafonând . . . miezul haosului, banal . .
De ce a trebuit să te cunosc, adevăr tulburător;
Căci nu mai e Frumos; Urâtul nu mai doare;

Fiindcă, în esență, totul e Atonal . . .

Mișu Alexandru – XII A

Paradox

Tu ai să crezi că vezi
Ceea ce nu poți să crezi,
Nu trebuie neapărat să vezi
Este de-ajuns doar să crezi.

Misterul tu vrei să-l deslegi
Printr-un răspuns pe care să-l înțelegi
Dintre atâtea variante din care poți să alegi,
Doar una singură tu trebuie să crezi.

Mintea ta caută un răspuns,
Dintr-o sete, din neajuns
Căutând în cotloane de nepătruns,
Dezvăluie misterul cunoașterii, bine ascuns.

Din dorința noastră de a cunoaște
Mai tarziu toate întrebările se vor naște
Misterele ne atrag ca un punct din întineric
care stralucește,
Lumina lui nu dezvăluie nimic, ci falnicul mister
sporește.

Joacă-Lesne Octavian - XII B

Pledoarie pentru lectură

„Carte. Veșnicie în scriu de hârtie.”
Valeriu Butulescu

„O carte este o versiune a lumii.”
Salman Rushdie

„O carte este o grădină, o livadă, o magazie, o reuniune,
un însoțitor la drum, un sfătuitor, o multitudine de
sfătuitori.”
Henry Ward Beecher

„O carte este un dar pe care îl poți deschide iar și iar.”
Garrison Keillor

„Lectura este o formă a fericirii.”
Fernando Savater

„Lectura este o călătorie interioară!”
„Lectură: citind, devini!”
„Lectura: este atunci când, după ce te-ai trezit, deschizi o
carte ca și cum ți-ai spăla sufletul... pe ochi!”
Costel Zăgan

„Lectura cărților de valoare este conversația cu cei mai
de seamă oameni ai secolelor trecute.”
Descartes

„Lectura dă omului plenitudine, vorbirea, siguranță și
scrisul, precizie.”
Francis Bacon

„Învățătura a fost pentru mine un leac neîntrecut
împotriva necazurilor vieții. N-am avut niciodată o
supărare pe care un ceas de lectură să nu mi-o fi
spulberat.”
Michel de Montaigne

„La ce sunt bune cărțile? Îmi vine să răspund: la totul și la
nimic. Poți trăi foarte bine fără să citești. Milioane de
oameni n-au deschis niciodată o carte. A vrea să le
explici ce pierd e totuna cu a explica unui surd
frumusețea muzicii lui Mozart. În ce mă privește, mă
număr printre cei care nu pot trăi fără cărți. Sunt un vicios
al lecturii. Am nevoie să citesc așa cum am nevoie să
mănânc și să beau. Hrana pe care mi-o oferă lectura îmi
este la fel de indispensabilă ca și aceea materială.
Resimt fiecare zi fără o carte ca pe o zi pierdută.”

Nicolae Manolescu

Pagină realizată de:
Bibliotecar
ISTRATE CLARISA

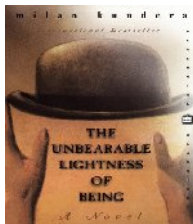

Insuportabila ușurăta a ființei

de Milan Kundera

Românul prezintă circumstanțele vieții artiștilor și intelectualilor din Cehoslovacia comunistă în zorii Primăverii de la Praga. Cartea este centrată pe ideea nietzscheană a eternei reîntoarceri, adică ideea conform căreia universul și toate întâmplările au avut loc înainte și vor continua *ad infinitum*. Kundera exploatează această idee, oferind o alternativă: fiecare dintre noi are o singură viață de trăit și ce se întâmplă o dată nu se va mai repeta. El numește acest fenomen *ușurăta* și numește conceptul eternei reîntoarceri *greutate*.

În descrierea efectului pe care această idee de ușurăta o are asupra vieții individului, Kundera spune „ce se întâmplă doar o dată , e posibil să nu se fi întâmplat deloc. Dacă avem doar o viață de trăit , puteam foarte bine să nu fi trăit deloc.” Urmând această logică, viața este nesemnificativă, nicio decizie nu contează. De vreme ce deciziile nu contează, ele sunt ușoare, adică nu produc suferință. Totuși, în același timp, lipsa de semnificație a deciziilor noastre, vieților noastre, ființei noastre, ne produce suferință. De aici fenomenul pe care Kundera îl numește *insuportabila ușurăta a ființei* pentru că viața e unică și niciodată nu se repetă iar acțiunile niciunuia dintre noi nu au semnificație universală. Această idee este insuportabilă deoarece, ca oameni, dorim ca viețile noastre să însemne ceva pentru ca importanța lor să se extindă dincolo de universul imediat.

Tomas, personajul principal, este un chirurg ceh, un afemeiat „cu inima ușoară” care trăiește pentru slujba sa. El consideră uniunea fizică și iubirea entități distincte. Își înșală soția cu nenumărate femei, dar o iubeste. Explică infidelitatea prin explorarea idiosincrasiei oamenilor, femeii în acest caz. O percepe pe soția lui ca pe o povară, de care este obligat să aibă grijă, dar acest lucru se schimbă odată cu abandonarea dublei obsesii de muncă și infidelitate și mutarea la țară cu Tereza. Acolo vorbește cu fiul său despre scrisoarea despre comuniștii cehi comparându-i cu Oedip, pe care o publicase într-o revistă. Mai târziu Simon îi spune Sabinei că Tomas și Tereza au murit într-un accident de mașină. Epitaful lui era „El ar fi vrut Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.”

Datorită alegerii subiectului, unui critici au etichetat acest roman drept modernist. Alții îl văd ca pe o explozie postmodernă de arta narativă.

Prof. Bărbulescu Roxana

Din colecția „Ce mai citim?” iată 10 dintre nenumăratele romane celebre

Anna Karenina - Lev Tolstoi
 Bunavestire - Nicolae Breban
 Craii de Curtea - Veche-Mateiu Caragiale
 Doamna Bovary - Gustave Flaubert
 Falsificatorii de bani - Andre Gide
 Germinal - Emile Zola
 Idiutul - F.M. Dostoievski
 La răscruce de vânturi - Emily Bronte
 Marile speranțe - Charles Dickens
 Numele trandafirului - Umberto Eco

va urma

LECTURA ELEVILOR

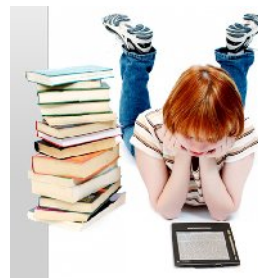
Pe plan cultural, România se zbate cu probleme precum lipsa educației, dar și dezinteresul față de valorile culturale și artistice, manifestat în mod evident de unii reprezentanți ai tinerei generații, dar chiar și de cei mai în vârstă despre care se presupune că ar trebui să le fie model.

Care să fie oare virusul care afectează cu adevărat cultura? Într-o țară care are pretenția la progres, pentru evoluție, și informatica are rolul său. Problemele apar în momentul în care se creează un dezechilibru. Astăzi, putem citi cărți pe calculator, și tot ceea ce necesită informare este regăsit în fabuloasa lume informatică. Rolul lecturii este din ce în ce suprimat, și nu dezvoltarea științei este motivul.

Pe de o parte, în sistemul actual de învățământ, materiile destinate cultivării limbii române sau străine, sunt prezentate de multe ori într-un mod care nu prezintă interes, iar ceea ce ține de comentarea textelor literare nu include creativitatea și invitația la exprimarea opiniei.

O altă problemă este aceea că, deși lectura pare să fie un lucru care necesită mai puțină atenție, această activitate provoacă dificultăți elevilor. Aceștia, sunt prea puțin obișnuiți ca în timpul lecturii să fie atenți nu numai la acțiune, ci și la tehnica și stilul scriitorului, în așa fel încât să își poată crea o părere personală despre autor sau despre un anumit curent literar.

Un alt obstacol care stă în calea lecturii este faptul că, aceasta, se desfășoară într-un cadru neorganizat. O carte potrivită, la vârsta potrivită, înseamnă un pas important pentru evoluția celui cititor. Bineînțeles, cărțile nu pot fi împărțite pe categorii de vârstă, deoarece aici intervin factori precum capacitatea de asimilare a subiectului cărții, maturitatea și interesul cititorului pentru un anumit subiect. Cu toate acestea, există situații, și nu puține, în care nu se poate lectura o carte fără a fi citit înainte pe o altă, mai ales în clasele primare, trebuie ca elevii să aibă un îndrumător în scopul orientării către o lectură cât mai bogată și accesibilă vârstei.

Însă pericolul care pândește din ce în ce mai mult arta și cultura e reprezentat de apariția unor cărți mediocre, cu mesaj lipsit de substanță. Astfel de publicații ajung însă, din nefericire, cel mai des și cel mai repede în mâinile tinerilor. Motivul? Este mai ușor să citești o carte cu un conținut bogat de sexualitate și violență decât să citești filozofie.

Dar, mulți copii și adolescenți care nu au încă o capacitate de a evalua o carte după considerente strict calitative din punct de vedere literar, au impresia că astfel de publicații le sunt de ajuns pentru formarea culturii literare. Însă, acest lucru nu e valabil doar în cazul lor, ci și în cazul celor maturi care, datorită nivelului intelectual scăzut, nu pot alege o lectură potrivită nici pentru ei, și nici pentru copiii lor.

Oamenii sunt tentați să se ghideze după aparențe și în cazul cărților. Ei vor alege mai degrabă o carte care să le fure privirea în raftul din librărie, sau o carte foarte mediatizată, decât una apreciată de critici.

De asemenea, în școală se studiază anumite opere care elevilor li se par plictisitoare, și de aceea, este foarte importantă calitatea pregătirii profesorului, pentru ca acesta să șie să prezinte într-un mod cât mai interesant ceea ce la prima vedere poate părea total desprins de viața actuală.

Lectura nu trebuie făcută doar în situația în care mai rămâne timp și pentru aceasta sau de plictiseală ci, trebuie ca elevii să fie conștienți de la o vârstă cât mai mică de importanța cititului.

În condițiile în care cititul va avea un rol esențial în școală, indiferent de domeniu, vom avea siguranța că, și gradul de cultură va crește.

Prof. socio-psiholog
 Cristina Ciurumelea

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL „PAȘI SPRE LICEU”

Între:
GRUP ȘCOLAR ECONOMIC ADMINISTRATIV „ION BARBU” GIURGIU
DIRECTOR: Prof. STAVARACHE MARIAN
DIRECTOR ADJ.: Prof. CLEJANU STELIANA
CONSILIER EDUCATIV : Prof. BĂRBULESCU ROXANA

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII „ACAD. MARIN VOICULESCU” GIURGIU
DIRECTOR : Prof.IONESCU IOLANDA
DIRECTOR ADJ.: Prof. NICULAE NICOLETA
CONSILIER EDUCATIV: Inst. BRATU VIOREL

Categoria în care se încadrează: Activități privind orientarea școlară și profesională a elevilor de gimnaziu.

Durata: An școlar 2008-2009

Argument: În fața unei societăți care se schimbă, învățământul românesc trebuie să-și asume o nouă perspectivă asupra funcționării și evoluției sale. Este necesar ca școala să se afle în dialog autentic și permanent cu societatea, străduindu-se să realizeze punți de legătură între nevoile educaționale și perspectivele de dezvoltare economice.

În acest context parteneriatul educațional, care presupune colaborarea dintre elevii, cadrele didactice și părinții diferitelor școli, este o prioritate a strategiilor orientate către dezvoltarea educației românești.

Orientarea școlară și profesională este un proces de sprijin continuu a indivizilor de-a lungul vieții, pentru a-i face capabili să-și croiască propriul drum profesional, prin informare și consiliere despre aspectele muncii, cât și despre schimbările intervenite în lumea ocupațiilor, a pieței muncii, realităților economice și oportunităților de formare.

Scopul proiectului: o bună integrare școlară, profesională și socială a tineretului școlar.

Obiectivele proiectului:

- *creșterea nivelului de informare a elevilor cu privire la rețeaua școlară
- *identificarea motivelor care stau la baza opțiunilor școlare
- *sensibilizarea elevilor din gimnaziu asupra importanței unei opțiuni corecte
- *consilierea elevilor din gimnaziu pentru orientarea spre școala potrivită
- *desfășurarea de activități comune

Resurse umane: Elevi ai claselor a VII a și a VIII a din școala cu clasele I-VIII „Acad. Marin Voiculescu” Giurgiu.
Elevi ai Grupului Școlar Economic Administrativ „Ion Barbu” Giurgiu.

Coordonatorii de proiect: Prof. **Niculae Nicoleta** Șc. „Acad. Marin Voiculescu”
Prof. **Măndoiu Georgeta** Gr. Șc. Ec. Adm. „Ion Barbu”

Profesori din cele două instituții de învățământ: Popa Roxana, Toban Stelian, Ciurumelea Cristina, Ilie Lavinia, Negoescu Maria, Bicu Mura.

Rezultate așteptate: O alegere adecvată a studiilor și apoi a profesiei conjugată cu o temeinică pregătire profesională, devin premise importante ale unei adaptări profesionale reușite, care să permită elevilor :

- *să acționeze în mod corespunzător pe tot parcursul vieții de adult ca membru matur și responsabil al societății,
 - *să facă față tuturor rolurilor pe care le va avea de jucat în viață,
 - *să se comporte ca o persoană independentă și conștientă,
 - *să-și asume răspunderea pentru propriile decizii și să-și direcționeze propria evoluție.
- Evaluarea finală va fi în anul școlar 2009-2010 pe baza unui studiu privind satisfacția elevilor consiliați prin acest proiect, determinată de alegerea făcută.

Mediatizare și promovare : În timpul implementării proiectului vor fi afișate în școli pliante informative și fotografii din timpul derulării activităților.

Prof. Măndoiu Georgeta

Despre actualitatea “Epigonilor”

Un anumit eveniment m-a îndemnat zilele trecute la o relectură a poemului « Epigonii ». Este deja un loc comun faptul că o recitare aruncă o lumină nouă asupra interpretărilor existente. « Epigonii » este un poem care se studiază în școală și cărările par de mult bătătorite. Cu atât mai intens a fost trăit acel « Aha – Moment » în care am descoperit actualitatea textului: antiteza oglindește tocmai bătălia canonică a timpurilor noastre.

Este greu de definit poezia, arta în general, dar dacă ar fi să încerc o metaforizare, aș spune că ea distilează perfect între « rațiune și simțire ». O « doză » prea mare de « simțire » aruncă arta în domeniul sentimentalismului ieftin, al pasișei, al kitsch-ului. O raționalizare excesivă duce la manierism, formalism, convenționalism. Cu vectorul orientat astfel, arta se transformă în meșteșug, în « făcutură ». Este ceea ce le reproșează Eminescu epigonilor : « Noi ? Privirea scrutătoare ce nimica nu visează, / Ce tablourile minți, ce simțirea simulează, / ... / O convenție e totul. »

Ce vremuri fac posibilă o asemenea așezare a artistului, lipsită de adâncime, în care totul este convenție ? Eminescu surprinde cu exactitate, vremurile caracterizate prin absența mitului, a sacralului : « Dumnezeu nostru : umbră », vremurile în care sunt înnobite lucruri lipsite de semnificație, în care cotidianul devine « artă » : « Oamenii din toate cele fac icoană și simbol / Numesc sint, frumos și bine ce nimic nu însemnează », vremurile în care se dorește uniformizarea, nediferențierea valorilor : « Noi reducem tot la pravul azi în noi, mîni în ruină, / Proști și genii, mic și mare, sunet, suflul, lumină - / Toate-s praf... »

Să ne uităm în jur numai : » Lumea-i cum este... și ca dînsa suntem noi. » ?

Prof. Monica Mitea

„Cartea e un univers secret creat de un om înzestrat cu geniu.”

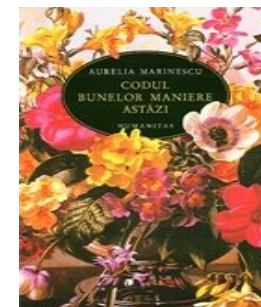
Spicuiuri din codul bunelor maniere

Cartea

Obiectele care se restituie cel mai greu, se stie, sunt cărțile. Toți am avut surprize neplăcute în acest domeniu. Dar înainte de a ne plînge că ne-au dispărut o sumedenie de cărți, trebuie să ne uităm în propria bibliotecă și să vedem câte sunt împrumutate și câte sunt ale noastre. Știm că este nepoliticos să atingem orice obiect dintr-o casă străină, chiar dacă e vorba de o statueta sau un vas care ne place foarte mult, dar ce nu știm este că nu putem arunca o privire în biblioteca cuiva fără să cerem voie! Dacă dorim o carte și ni se permite să o luăm, să nu considerăm jignitor gestul gazdei de a nota numele nostru, titlul cărții și data. O vom restitui în maxim două săptămâni.

Persoana care a împrumutat o carte o va îmbrăca în hârtie și nu o va pune niciodată deschisă sau întoarsă pe masă, va folosi un semn de carte. Se va feri să o păteze, să o adnoteze sau să o rupă. Dacă totuși a deteriorat o carte, nu se mulțumește să se scuze, ci se oferă să o înlocuiască.

Un om corect va restitui întotdeauna la timp cărțile împrumutate. Și niciodată, nu va împrumuta altora cărțile care nu-i aparțin.

Extras din *Codul bunelor maniere astăzi*, editura Humanitas - Aurelia Marinescu

ION BARBU – DAN BARBILIAN
(19 MARTIE 1895 – 11 AUGUST 1961)

ION BARBU, pe numele său adevărat **DAN BARBILIAN**, poet și matematician, debutează în 1918, cu poezia "Ființa", publicată de revista "Literatorul", condusă de Alexandru Macedonski. Își va începe cu adevărat cariera literară în revista "Sburătorul" sub îndrumarea (și cu recomandarea) lui Eugen Lovinescu, unde va semna pentru prima oară cu pseudonimul **ION BARBU**. Debutul în volum are loc târziu, în 1930, prin "Joc Secund", al cărui titlu inițial este "Ochian". Opera lui poetică, nu prea întinsă, cuprinde poeme ermetice ori ample alegorii în care imaginea suprarealistă ocupă un loc important. Dintre acestea amintim volumele: "Joc secund", "Uvedenrode", "Isarlik".

După ce se afirmă, în perioada dinaintea războiului, ca unul dintre cei mai importanți poeți români, sub numele **ION BARBU**, Dan Barbilian, de formație matematician, se ocupă în perioada postbelică aproape exclusiv de matematică. În calitate de profesor la Facultatea de Matematică a Universității din București, studiază problemele de algebră axiomatică. Preocupările sale literare sunt acum sporadice, nesusținute. Se știe, printre altele, că în 1947 poetul-matematician conferențiază, într-un salon literar, despre Rimbaud și Moréas și că în același an, sedus de ideea înființării unui club Mateiu Caragiale, scrie un poem pe această temă.

Ca și cum ar fi avut o presimțire, **ION BARBU** s-a pregătit din timp pentru iarna siberiană care avea să se abată după război asupra literaturii noastre. Încă din deceniul patru, și-a suspendat activitatea poetică. Învățând din experiența tragică a propriului său personaj, credulul melc, care a plătit cu viața confundarea anotimpurilor, poetul a rămas închis în sine chiar și atunci când i s-a spus că regimul comunist a intrat în faza de dezgheț.

Practic, după război, **ION BARBU** n-a mai existat. Iar celebrele lui cărți – "După melci", 1921 și "Joc secund", 1930 – care provocaseră cândva un scandal estetic și s'fârșiseră prin a se clasiciza, au fost brusc uitate de public.

În 1958 specialistul în algebră se întoarce la o mai veche pasiune, geometria diferențială și descrie spațiile care vor rămâne cunoscute ca "spațiile Barbilian". Aceasta este situația văzută de la mare distanță. Privită însă de aproape, ea dezvăluie faptul că matematicianul Dan Barbilian a redevenit totuși, din când în când, poetul **ION BARBU**, dintr-o nostalgie pe care n-a putut să și-o reprime. Și că opera sa așa scoasă din circulație cum a fost, n-a dispărut cu totul, nici temporar, din literatura română; ea a supraviețuit cel puțin prin influența exercitată asupra scriitorilor tineri, din generația lui **NICHITA STĂNESCU** și în primul rînd pentru **NICHITA STĂNESCU** însuși, care, înainte de a descoperi "necuvintele", putea fi considerat, într-o oarecare măsură, un barbian.

Nici un poet român, nici chiar Eminescu, n-a avut parte de atît de multe comentarii savante și de atît de puține analize critice propriu-zise ca **ION BARBU**. Dacă înainte de război analizele au fost totuși echilibrate (unele, admirabile, cum ar fi acelea ale lui Perpessicius, Călinescu, ori Vianu), după război, s-au înmulțit interpretările sofisticate sau de-a binelea aberante. Matematicianul rătăcit printre poeți și critici i-a uimit nu o dată și pe alții cu cunoștințele profesiei sale și, în același timp, cu veleitățile culturale și filozofice.

BIBLIOGRAFIE

- 1) Istoria literaturii române contemporane 1941-2000 . Alex Ștefănescu, București, 2005
- 2) Istoria critică a literaturii române .5 secole de literatură. Nicolae Manolescu, 2008
- 3) Scriitori români. Doina Ruști ,București , 2004

ION BARBU LA „FIGURAT”

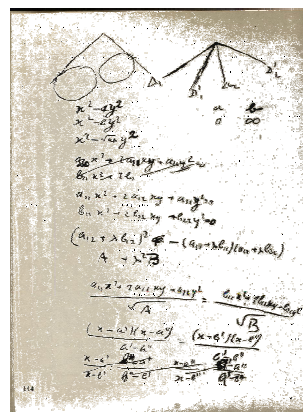

Aforisme

- *Operele matematice robesc și încântă tocmai ca operele pasiunii și imaginației*
- *Desenul corupe raționamentul*
- *În redactare nu are atâta preț poleirea frazelor, cât organizarea ideilor*

Ion Barbu

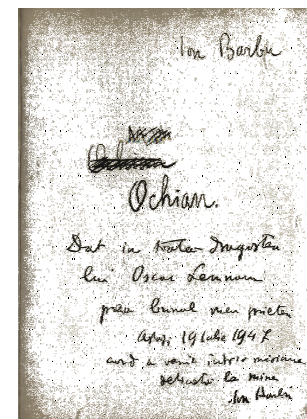
FAC SIMIL 2

„OUL DOGMATIC”

FAC SIMIL 1

„DUPĂ MELCI”

